

Margaret Hamilton, la programadora dels vols lunars (1936, Estats Units)

Per arribar a la Lluna -ara fa 50 anys- van caldre coets i astronautes, però també una gran quantitat de càlculs matemàtics. Aquests els duïen a terme ordinadors mitjançant llarguissims programes informàtics. Els ordinadors estaven naixent i encara eren molt primitius: eren molt grossos -ocupaven tota una habitació-, feien pocs càlculs i s'escalfaven sovint. Calia programar-los, però la ciència de la programació tot just estava naixent. La programació dels ordinadors que van fer els càlculs per poder viatjar a la Lluna va ser duta a terme per un equip encapçalat per una noia de poc més de trenta anys: Margaret Hamilton.

Hamilton va néixer el 17 d'agost de 1936 a Indiana (Estats Units) en el si d'una família mitjana molt liberal que la van animar a estudiar el que més li agradés. Aviat la família es va mudar a Michigan i allà Margaret va cursar els estudis secundaris i la carrera de matemàtiques. Poc després d'acabar la carrera, el 1958, es va casar i un any després va tenir la seva única filla, Karen.

La família es va mudar a Massachusetts on va aconseguir una feina al prestigiós MIT com a desenvolupadora de programari. Allà va fer programes per radars primer i després es va convertir en la responsable del desenvolupament del programari de vol a bord dels ordinadors de les missions Apollo que havien d'aterrar a la Lluna. Cal tenir en compte que en aquella època les ciències computacionals i l'enginyeria de programari no existien ni com a disciplines ni com estudis universitaris.

El seu enfocament del disseny de programari va ser pioner per a l'època, ja que els requisits de robustesa i tolerància a fallades eren una prioritat per a la seguretat i supervivència dels astronautes durant els viatges a la Lluna.

Quan l'Apolo 11 estava baixant cap a la Lluna, a l'ordinador de bord es va encendre una alarma i va haver-hi uns moments de pànic. Es va estar a punt d'avortar la missió, però Hamilton i el seu equip van veure de seguida que aquella alarma no era gens greu i que es podia prosseguir amb el descens. Així es va fer, i Neil Armstrong i Buzz Aldrin van aterrar suaument i van caminar per la superfície del nostre satèl·lit.

Així doncs, no oblidem que darrera d'aquelles gestes heroiques hi va haver una dona que també va fer-ho possible: Margaret Hamilton.

